

FOLK OG LAND

NR. 5. 22. ÅRGANG.

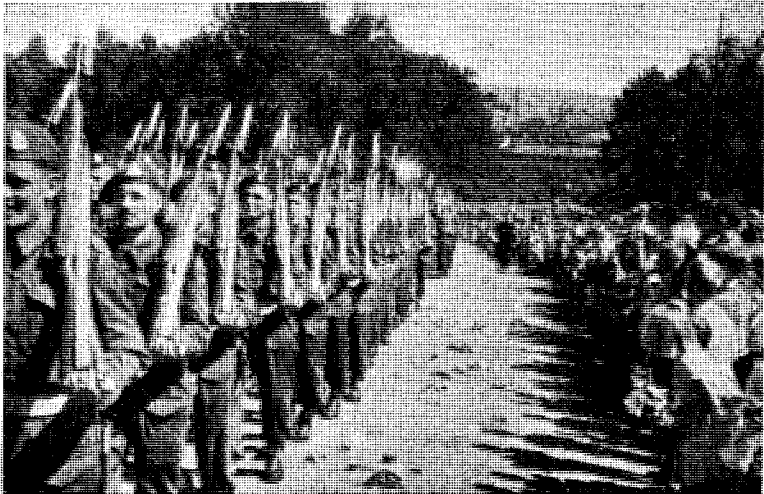
LØRDAG 10. MARS 1973

LØSSALG KR. 2,—

RALPH HEWINS:

Jurisdiksjonen i Norge 1940—45

II. MERE NYTT BEVIS

De nye okkupanter rykker inn: The 1st Airborne Division marsjerer i Oslo mai 1945.

Ja eller nei? Var the Royal Government in Exile «alliert», «i krig» og «suveren» etter at de forlot hjemlandet 7. juni 1940, og etter at dens forsvarssjef general Otto Ruge ordnet med kapitulasjonen av «samtlige» («die gesamten») norske stridskrefter i avtalen mellom den norske overkommando og den tyske overkommando i Trondheim 10. juni 1940?

Eksilfolkenes apologeter sier ja, idet de påberoper seg at kapitulasjonen var lokal og utelukkende militær, og at fortsatt suverenitet over hjemlandet ble opprettholdt fra utlandet i kraft av «Elverumsfullmakten» av 9. april, og understøttet ved at væpnede nordmenn (innbefattet kong Haakon) kjempet i uniform ved siden av de britiske og andre allierte styrker.

Det var denne tese som ble brukt som propaganda av de britiske og norske myndigheter i London under den tyske okkupasjon, opprettholdt av de norske rettsinstanser og offisielle historikere etterpå, og eventuelt begravet dypt i storparten av nordmenns og utlendingers sinn.

Understøtter dokumentene denne tese? Svaret er NEI.

Fire ganger sier general Sir Andrew Thorne, Commander-in-Chief Allied Forces Norway fra 8. mai 1945 og fremover, i sin ikke offentliggjorte «Report on the Liberation of Norway» i Forsvarsdepartementets arkiver at norsk suverenitet måtte bli «re-established» el-

ler «restored» (gjenopprettet).

1. I sine «Forord» sier han: «Befrielsen av Norge var overdratt til the Supreme Commander, Allied Expeditionary Force (SCAEF) — (ham selv) — av the Joint Chiefs of Staff, Washington DC, og var bygget på avtalen sluttet 16. mai 1944 av de britiske og amerikanske regjeringer med the Royal Norwegian Government.

«Disse avtaler trekker opp den fundamentale politikk som skal følges når det gjelder å treffe ordninger, som er ment å være det vesentlige midlertidige og av praktisk art, men hensyn til siviladministrasjonen og jurisdiksjonen i befridd norsk territorium for å fremme det felles allierte mål å fordrive fienden fra Norge, gjenopprette suverenitet (re-establishing Norwegian sovereignty) og å fremtvinge kapitulasjonsbetingelser — —»

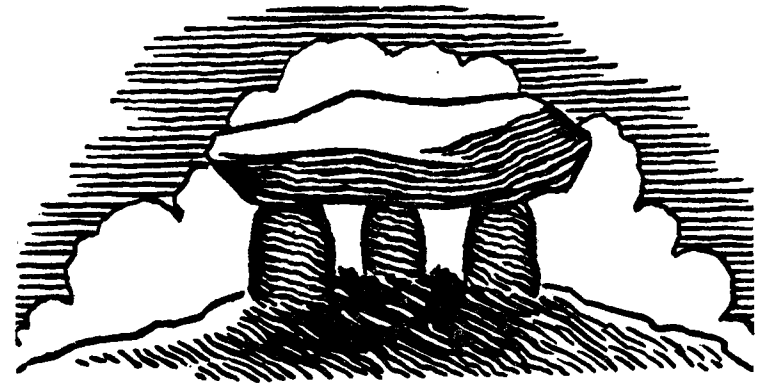
NB! (1): Thornes myndighet stammet fra Washington. NB! (2) Myndigheten var bygget på «agreements» (avtaler) — ikke «allianse» — med the Royal Norwegian Government. NB! (3): «Civil Administration and jurisdiction» var innbefattet i hans instruks, ikke bare militære affærer. NB! (4): «re-establishing Norwegian sovereignty».

2. HKH Kronprins Olav, da øverstkommanderende for the Royal Norwegian Government i Exile, aksepterte nødvendigheten av å «re-establish» den norske suverenitet i hjemlandet.

Sir Andrew fortsetter: «Holdningen til the Royal Norwegian Government overfor alliert samarbeide i Norge ble klart definert av HKH Kronprins Olav i etterfølgende tale, som han holdt til de allierte sjefer (Thorne og andre offiserer) i Edinburgh i august 1944: „Man venter av dere at dere skal dra inn for å gjenopprette en gammel regjering — en regjering, som er frembragt av folket selv som er avpas-

set deres egne behov, og som selv om den ikke er fullkommen har den fordel å være deres egen. Men dere vil komme meget lenger på alle trinn gjennom samarbeide og med diskresjon

(Forts. side 6)

Oscar Aall tar med Søren Kierkegaard menneskenes omsorg for sine døde som bevis for at Marx tar feil i at det er menneskenes materielle drifter som er den egentlige drivkraft bak alle fremskritt i kultur. Hans artikkel har tittlen «Marx og kulturen» og finnes på s. 5.

FINNES DET EN GENERASJONSKLØFT?

er emnet for en artikkel av en dansk venn og medarbeider, også på side 5.

AV STOFF ELLERS

nevner vi «I brennpunktet», som beskjeftiger seg med den ikke bare selvmotsigende, men direkte livsfarlige NATO-politikken som drives. Lederen tar for seg nok en gang det grenseløse norske hykleriet, og på den spesielle Ungdomssiden er det som vanlig litt av hvert av interesse.

statsminister Palme blir imidlertid forkastet, da det ville være for human og behagelig for statsministeren. Spalte opp og spalte ned med slike og lignende scener er det de to utsendte konspiratører Ledin og Holmquist maler opp for bladets lesere.

Hva foregikk egentlig?

Når man først har fått presentert stikkord som «enhetsfront» og «statskup», så blir man unektelig en smule interessert. Men hva kan den drøye to sider lange «reportasjen» fortelle konkret om det? Til tross for at bladet hadde to journalister på jobben, inneholder deres rapport ikke mer om dette emnet enn det som står i overskriften.

Derimot kan bladet fortelle om en bekransning av et Kong Gustav III-monument, hvorav det kom til en del håndgemeng på grunn av en motdemonstrasjon i venstre-regi. Var det hele revolusjonen?

Den oppmerksomme leser vil vel dessuten undre seg

(Forts. side 7)

ALARIK:

Nazi-statskup i Sverige?

VENSTREBLAD BRINGER «AVSLØRINGER»

Anden som går har vært ute igjen og skremt vettet av venstre-ekstremistene i Sverige. To meget fantasifulle medarbeidere i bladet «Folket i Bild (Kulturfront)» påstår til og med at den ene av dem greide å bli valgt til kasserer (hvorfor akkurat det forresten?) i sammensvergelsen, da nazistene, fascistene, Mikaelordenen og royalistene skulle danne enhetsfront med det svenske högerpartiet med henblikk på å begå statskup innen 1982.

«Batonggarde» og fyll

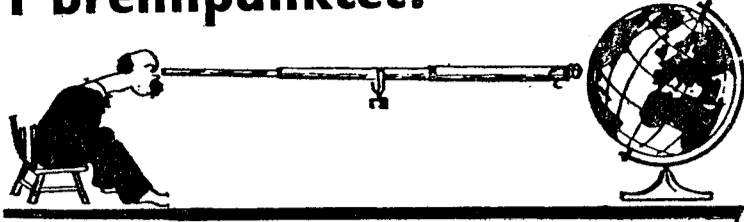
Beskrivelsen av «kuppmarkerne» og deres miljø er slik man kunne vente den av en notorisk, venstrevridd skandalejournalist: Mens utvalgte medlemmer av «batonggarden» holder vakt utenfor konspirasjonsreiret, sitter de høyere impliserte innenfor og drikker sprit, synger gammel-nazistiske, tyske fylleviser, forteller jødeviser og koser seg ved tanken på hodene som skal rulle etter maktøvertagelsen.

Et forslag om å halshugge

— De må nok slappe litt av på Deres årvåkenhet overfor fascismen.

I brennpunktet:

General Walker avslører påny norsk og dansk NATO-humbug

Skal vi være med i NATO, og det må vi, så får vi også ta imot NATO-tropper i Nord-Norge, med samt taktiske atomvåpen.

Vi har tidligere gitt uttrykk for bekymring over den kurs Norge valgte da det i en slags legenderus over å være «seierherre» fra annen verdenskrig valgte å slutte seg til den amerikanske militærallianse NATO istedenfor å velge den nordiske vei med felles, velvæpnet, nøytralitet. Dermed trakk det Danmark med seg og dermed umuliggjorde det også en friere finsk politikk. Dette var faktisk dødsstøtet for enhver meningsfylt nordisk samarbeidspolitikk, og man vandret inn i de politiske talemåters fåkeheim. I det siste år er så splittelsen fullbyrdet gjennom Danmarks definitive brudd med Norden og innlemmelse i Romaunionen.

Som skrevet, man kan beklage denne utvikling, men når den først er knesatt, så bør man i all anstendighets navn forsøke å gjøre noe som overhodet har mening ut av hele det politiske spillet. Isteden har man skapt en situasjon som sikrer oss orkesterplass i ethvert krigersk sammenstøt, mens vi ingen mulighet har til å få den hjelp som vel måtte være hensikten med NATO-medlemskapet.

Er det noe annen verdenskrig burde ha lært oss, bortsett naturligvis fra det man også har forfusket: dette at nøytralitet må være ubetinget og virkelig, skal den bli respektert, så er det vel dette at Norge ikke har ressurser, og heller ikke i første omgang krigsdugelige soldater, til å klare seg selv mot en større makt. Og ikke bare det, men også dette at hjelpen må være på plass straks skal vi over hodet kunne hjelpes. Den «hjelp» vi fikk fra de allierte under det norske felttoget i 1940 var jo verd null og niks og bragte oss faktisk bare fra asken inn i ilden.

Men, hva opplever man så påny i NATO-sammenheng? Jo, dette at våre politikere etter å ha bragt oss inn i det NATO-forhold som uvegerlig utsetter oss for et sovjetangrep i sammenstøt mellom Sovjet og USA, likevel hindrer oss i å kunne få

noen hjelp ved å nekte plassering av NATO-tropper og tekniske atomvåpen på norsk jord.

Og ettersom dette jo er militær barnemat for alle som har, om bare litt, greie på det, så skulle en jo tro at norske offiserer var så ansvarsbevisste at de sa fra klart og tydelig og ikke jattet med i denne selvmordspolitikken. Men, de tenker visst mere på å holde seg inne med partipolitikkerne. Derfor tier de hårdnakket, hvis de da ikke direkte forsvarer vrøvlet, og gjør seg dermed medskyldige i den nye ulykken som truer oss. Det er naturligvis så at det kan være fristende å seile rundt som gull-fisker i den store NATO-bollen hvor det er inflasjon i titler og stillinger, og hvor alle de som før NATO var kapteiner ble oberster og generaler. Men, man burde vel kunne vente litt faglig ansvar.

Og er det noen virkelig fagmann som vil våge å tre frem og påstå at for eksempel NORD=Norge kan forsvares med den vesle kontingenten av norske styrker, utdannet i velferdsstatens behagelige klima, mot virkelige soldater med to års hard trening og uten velferdsdegging, kort sagt russiske soldater av den type våre frontkjempere møtte på slagmarken — uten at man forøvrig har trukket noen slags nytte av deres erfaringer?

Og er det noen som for alvor vil påstå at vi i nødens stund vil kunne få noen slags meningsfylt hjelp fra vestmaktene før det hele er avgjort, iallfall for Norges og det norske folks vedkommende?

Om ikke norske offiserer sier fra, så er det imidlertid ansvarsbevisste utenlandske som gjør det. Den tidligere øverstkommanderende for NATO's nordkommando, general Walter Walker, vakte i sin tid vrede og forbitrelse i den norske politiske leir da han ved avskjeden sa noen pauli ord nettopp om den selvmotsigende norske NATO-politikken. Og nå har han påny

tatt bladet fra munnen i et intervju med Jyllands-posten.

For naturligvis står ikke de danske partipolitikere av den moderne demokrattyppen tilbake for de norske brødre. Det er jo faktisk en slags konkurranse i idioti mellom de nordiske politikere. I Danmark vil man nå sette ned tjenestetiden til 9 måneder for å sette kronen også på det danske NATO-vrøvlet og på det EF-medlemskap som norske høyrepolitikere forsøkte å innbilde folk egentlig var en slags økning av den militære sikkerhet.

Og general Walker sier: «Hvordan kan NATO sende tropper til Danmark, når det på forhånd er klart at det er nytteløst, og det er det hvis det danske forsvar ikke har kapasitet til å motstå en angrepsstyrke inntil forsterkninger når frem.»

Hva så med Norge? må man da spørre, og det uansett tjenestetiden, for når alt kommer til alt så er det jo en bagatell å nå frem til Danmark med hjelp mot hva det er når det gjelder Norge.

Generalen sa ellers at etter hans mening er tiden nå inne da Danmark og Norge må bringe i orden deres egne saker eller tilbakekalle forbudet mot NATO-tropper på dansk og norsk jord. Og han la til at nordflanken idag er NATO's mest sårbare punkt.

Han kunne naturligvis pekt på at norske og danske politikere også er frempå når det gjelder NATO's sørflanke ved de uavlatelige angrep på Hellas, og at de for såvidt er konsekvente.

Vi har, som skrevet, alltid gitt uttrykk for den dypeste bekymring over den vei Norge valgte da det sluttet seg til NATO, men gjort er gjort, og vi har vel idag intet annet valg enn å forbli hvor vi er. Men da får man også ta konsekvensen av det man har gjort og iallfall orlate det direkte selvmords vei. Er det da ingen ansvarlig norsk offiser som våger å stå frem og klarlegge hva norske partipolitikere — og det dessverre uten partiforskjell — påny holder på å styrte oss ut i? Har vi ingen av typen general Walker?

Politicus

KJØPES

NS ÅRBOK 1942,
NS' historiske kamp,
Hirdspeilet,
Hugin,
andre tidsskr./bøker.
Henv. FOLK OG LAND.

Er denne oppsummering fremdeles gyldig?

I 1948 hadde en hel del NS-folk med «høye straffer» sonet sitt idømte «tvangsarbeid» og ble «løslatt på prøve». (So i handel og vandel ellers ofte, ble det her gitt en viss moderasjon eller rabatt.)

En mindre gruppe av dem som nå skulle løslates, de fleste frontkjempere, hadde da noen måneder vært på skogsarbeid i en av landets skogsdaler. I anledningen løslatelsen, som ble kunn-

gjort i en tid i forveien, arrangerte gruppen en «avskjedsfest» så godt det lot seg gjøre under omstendighetene. En av frontkjemperne forfattet en «prolog», som muligens ennå — etter 25 år - fremdeles kan ha sin aktualitet, og da ikke bare for den gruppe som direkte ramtes av «urettsoppgjøret»!

Prologens begynnelse følger her, fritt etter hukommelsen:

Så står vi da nu ved «frihetens port»

og undres hva *fremtiden* byr.

Tusener av dager er her kastet bort av et liv som med iltogsfart flyr!

Ja, livet er kort, og hvem har vel råd

å kaste bort tiden på *dette*?

Vi ser nok den blodige, røde tråd

som går gjennom alt:

Denne «vei» som ble valgt,

ble valgt kun for hungrende *bevntrang* å mette!

Hva *var* der å hevne for Nygårdsvolds «gjeng»? — uten følge av feile disposisjoner

truffet av dem som nu dømmer i fleng,

ødsler fantastiske summer av kroner

kun for å skjule *at selv var de skyldig*

langt mer enn dem som ble dømt og fordømte,

kun for å skjule *at intet er gyldig*

av det som de gjorde etter de *rømte!*

Retten er ødet og proletariseret

— enkleste grunnregler trampet i støvet!

Rettsvesenets *grunnvoll* er skjev og forskjøvet

Hva skal vi si?

Der er intet å si

til dem som har mistet evnen å skjønne

den rekke av årsak og virkninger i

det hele — og kun kan fordømme og belønne

ut fra sitt *hat* og sin *forkjærlighet*

— støttet av *selvgod, kompakt* majoritet!

Miles Tiro

HELLEDUSSEN!

.. Visste du at «nazistene» var innbruddstyver og tåregass-sabotører? Eller at det var typisk «nazistisk» å motarbeide u-hjelp og innvandring? Vel, ifølge en innsender i Arbeiderbladet så er det altså slik. Arbeiderbladet 16. februar:

NY-NAZISTENE

Vær oppmerksom på ny-nazistene! Alle vi som følger med i dagsavisene og leser om tåregass brukt mot Chaplins utmerkede diktatoren og innbrudd i AUF-kontorer vet hvem som står bak! Ny-nazistene er mer aktive enn noen gang før. Ungdommen er på vei til å ta over de gamle nazipampenes organ Folk og Land og de har allerede hatt gatteaksjoner mot u-hjelp og innvandring midt i Oslo by! Nå må det advares mot dem i alle aviser! Det er ting som tyder på

at de har betydelig framgang med sin avskyelige nasjonalistiske politikk i ungdomskretser. Gi derfor ungdommen mer opplysning og vær på vakt!

Det er gledelig, og faktisk en lettelse å se, at innsenderen av dette forvirredeopus finner nasjonalismen avskyelig. Det er også svært gledelig at han forstår at nasjonalismen har framgang. Særdeles gledelig er det at han tydeligvis frykter «nazistene» så mye at dette er innsender-sidens eneste innlegg uten hverken navn eller merke. Og hans frykt er begrunnet. I dette øyeblikk er Folk og Lands egen Gestapo-gruppe ute for å finne ham. Det er, som alle sikkert vet, store, dumme bøller som simpelthen elsker å se blod. Bøh!

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:

ERIK RUNE HANSEN

Leve hykleriet!

Ikke før har det offisielle Norge med dagspressen i spissen grått sine demokratiske skvetter over det amerikanske bombardement av det røde Hanoi, som jo når alt kommer til alt bare var en kopi av det man tiljublet under annen verdenskrig, de planmessige angrep på tyske byer langt bak de militære fronter — for ikke å snakke om atombombene over de japanske byer, så er tiden inne til nytt visvas om hendelsene i Midt-Østen. Hendelser som når alt kommer til alt jo også bare er kopier av hendelser man tidligere har akseptert som ikke bare tillatelige, men direkte rosverdige.

Ingen som har fulgt litt med i det som hendte i forbindelse med opprettelsen av staten Israel og det som senere har hendt, bl.a. under den såkalte seksdagerskrigen, kan vel ha hatt illusjoner av noen art når det gjelder israelernes absolutte hensynsløshet. Den står ikke meget i stil med den uavlatelige jammer over det som vederfores dem da den internasjonale jødedommen erklærte sin krig mot Hitler og hans tredje rike. Men la nå det fare i denne sammenheng. Det vi vil peke på er at det som hendte da israelerne med sin krigerske kvinnelige statssjef og sin ditto sjørøverkaptein lot skyte ned et fredelig libyisk passasjerfly, som hadde forvillet seg inn over det egyptiske område som Israel har tilvendt seg, slik at vel så hundre mennesker omkom, neppe kan ha kommet overraskende.

Vel er det så at man i dette forløyete land, med dets ekle fjesk for det brutale Israel og den internasjonale jødedom, som er dets økonomiske ryggrad sammen med det angrende Vest-Tyskland, prøver dels å skjule og dels å forsvare alt det Israel foretar seg og dets suverene forakt for alle vedtak i det FN man ellers alltid påberoper seg. Men dette siste utslag av israelsk form for krigføring har altså ikke latt seg hverken tie ihjel eller direkte forsvare.

Men, indirekte er man naturligvis frempå i alle avisene. Man minner om de fordrevne araberes terrorhandlinger, som vi såvisst skal være de siste til å forsvare. Noe som ligger i sakens natur eftersom vi i dette blad alltid har tatt avstand fra å trekke sivilfolk inn i de krigerske oppgjør.

Men hvorfor skriker så norsk dagspresse opp om den krig de arabere fører som har mistet sitt land og sin eiendom? Denne presse som uavlatelig opp til denne dag, sammen med alle slags publikasjoner, har forherliget nettopp denne jøssingformen for krigføring med mord og drap og angrep på sivilfolk.

For er det rosverdig det den såkalte heimefronten foretok seg i Norge, da man hevdet å kjempe for sitt land og dets beste, så må man vel også uten videre akseptere at palestinerne forsøker seg på det samme. Og rett betenkt: Er det verre at en palestinsk heimefront tar livet av noen israelske idrettsfolk enn at heimefronten dynget mord på mord slik vi har skildret det i likvide-ringsserien i dette blad? Er det verre at fordrevne arabere sender sprengstoff i posten til sine fiender enn at heimefronten kontaktet telefonene til sine politiske motstandere med sprengstoff?

Vi har, som nevnt foran, her i bladet tatt avstand fra denslags metoder som rammer ikke-krigførende mennes-

Generalforsamling i
A/S FOLK OG LAND

ble holdt fredag 23. februar etter behørig innkallelse gjennom avisen FOLK OG LAND.

Det ble gitt decharge for regnskapet for 1972. Da styrets mangeårige formann, kaptein Olaf Holm, er avgått ved døden siden siste generalforsamling rykket nestformannen Odd Isachsen opp som formann i hans sted. De to uttredende styremedlemmer Øystein Hovd-kinn og Katharina Aall Normann gjenvalgte, og som nytt styremedlem etter Olaf Holm valgtes Martin Kjeld-aas. Gjenstående styremedlem foruten Odd Isachsen er redaktør Odd Melsom.

Man drøftet fremtidsut-siktene for bladutgivelsen og det var enighet om at arbeidet med å trekke inn yngre krefter som medarbeidere måtte fortsettes med sikte på å gi bladet et bredere nasjonalt grunnlag. Men nettopp i en slik overgangstid er det av avgjørende betydning at bladet får den nødvendige økonomiske støtte slik at man kan klare oppgaven.

Generalforsamlingen appellerte til alle gode krefter om å ta et ekstra tak i denne sammenheng nå.

NEGERE PÅ HJEMMEBANE

Under åpningen av de pan-afrikanske idrettsleker i Lagos nylig, var det så varmt at duene som skulle delta i et stort anlagt dueslipp knapt orket å lette fra bakken. De sprekste havnet oppe på tribunen, hvor våre siviliserte venner, negrene, satt, og disse var da ikke snauere enn at de tok duene som et tilskudd til husholdningsbudsjettet og vred hal-sen om på dem uten videre. Siden de fleste duene, øre i toppen etter et langt opphold i varme bur, sjanglet omkring nede på banen, tenkte vel vår svarte venner som så at hvis ikke «berget vil komme til Muham-med, så får Muhammed komme til berget», og dermed stormet de banen og massakrerte duene fullstendig. Andre steder, andre skikker, men siden norske idrettsarrangører har så vanskelig for å trekke publikum til sine stevner nå for tiden, ville kanskje en liten duemassakre på programmet gjøre underverker? Det er jo nok av «siviliserte» her i landet for tiden.

Hugin

ker, uansett hvor godt man synes formålet er, så det sier seg selv at vi ser med den dypeste avsky både på den form for krig som israelerne driver og den form palestinerne anvender. Men verre

enn dette er det grenseløse hykleri man presterer her i landet hvor man faktisk har vært en slags læremestre i kynisk brutalitet for dem som anvender metodene i dag.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

får til stadighet forespørsler etter diverse utenlandske bøker, som enten er nevnt eller anmeldt i bladet. Vi har derfor latt utarbeide en fullstendig liste over de mest efterspurte titlene, ialt vesentlig tyskimporterte bøker som ellers ikke blir solgt i Norge. I et lite supplement til listen har vi også tatt med en del antikvariske bøker, som er stillet til vår disposisjon.

Listen sendes på forlangende. Et postkort er nok.

Beretning om Rikets tilstand

Det er noe som heter tap av offentlig tillit, og ikke bedre enn vi kan skjønne er det selve regimet, altså det offentlige selv, som er i ferd med, eller kanskje allerede har tapt den. Den såkalte folkeavstemningen om EF var et tydelig tegn. Nu har vi også fått et nytt kommunistparti, som taler sitt tydelige sprog om hvor det stiller seg i forhold til «systemet». Det er alltid et dårlig tegn, har vi lært, når det dukker opp revolusjonære partier, og hva skal så mor Norge si, som allerede hadde et kommunistparti fra før.

Et annet dårlig tegn på et regime i forfall er det stadig synkende antall menn, som finner det interessant å forsvare elendigheten. Således leser vi at «hæren» av militærnekttere blir større og større, ikke minst oppmuntret av det sørgelige faktum at regimet ikke engang orker (eller gidder) ta igjen med dem.

En statistisk oversikt som er kommet oss i hende, viser at av 1200 søknader om tjenestefritagelse i 1970 ble hele 1100 innvilget. De tilsvarende tallene for

1971: 1650 søkn. 1325 innv.
1972: 2275 søkn. 1850 innv.

Det er Forsvarsdepartementet som har satt opp regnestykket og det stiller også opp en prognose for årene 1973 og 1974. Tallene er:

1973: 3150 søkn. 2550 innv.
1974: 4350 søkn. 3500 innv.

Antallet militærnekttere i 1972 tilsvarete en styrke på ca. tre infanteribataljoner, og det ligger i selve sakens natur at det ikke dreier seg om gudfryktige kristne, men om rabiate venstrestremister, som under de rette «revolusjonære» omstendigheter ikke kvier seg for å

meie ned folk såfremt det bare dreier seg om «fiender av arbeiderklassa».

Nasjonalismen og kritikken

Herr redaktør!

Håper De får plass til dette lille innlegg.

Med interesse har jeg fulgt med i den pågående debatt mellom fru Vera Oredsson og den som undertegner seg med psevdonymet «Fidus» i Deres utmerkede avis.

At «nasjonalsosialismen skulle være hevet over kritikk» er selvfølgelig ikke det fru Vera Oredsson vil frem til.

Men — nu er vi siden krigens slutt i 1945 — blitt foret med hets, løgner og åpenbare usannheter gjennom samtlige massamedia om hva nasjonalsosialismen og Hitler egentlig sto for. Det kunne være på sin plass overfor denne hetsen i Dagbladet, Verdens Gang m.fl. og heller fremheve det positive hos Hitler og hans bevegelse.

Jeg tror det er dette fru Vera Oredsson mener.

En mann av Hitlers dimensjoner fødes kanskje kun en gang hvert tusen år. Han var en gigant.

Det er med stolthet jeg tenker tilbake på den tid jeg var med på Østfronten som frivillig i Hitlers armeer.

Ofta tenker jeg på diktet: «Die Grenadiere» og særlig det siste verset:

«Dann reitet mein Kaiser wohl über mein Grab, Viel Schwerter klirren und blitzen: Dann steig' ich gewaffenet hervor aus dem Grab', Den Kaiser, den Kaiser zu schützen.

Jeg er helt ut enig i det fru Vera Oredsson skriver i sin artikkel «vi skall inte tjuta med» (FOLK OG LAND — Julen 1972.)

Oslo i februar 1973
Med hilsen
Frontkjemper

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

*Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.*

Spionasje II.

Det å drive spionasje i dagens Norge er en takknemlig oppgave. Hvor lett det kan være å fiske til seg militære opplysninger avsløres bl.a. i en artikkel i VG, hvor oberst Bjørn Egge i Forsvarets Overkommando kan fortelle at spionbiler er ute etter haikende soldater. Disse bilene er utstyrt med innebygd radio- og båndopptaker, og ved å føre en tilsynelatende uskuldig samtale med soldaten, kan spionen i mange tilfelle komme over opplysninger av strategisk art. Selv det å kunne kartlegge det daglige og trivielle liv i leiren kan være av stor verdi for en fremmed makt.

Et enda større problem er soldatenes løsmunnhet i fylka. Det meste av det soldaten vet om forsvarshemmeligheter blir gjort kjent akkurat da. Man vet også at fiendtlige agenter benytter seg av fotografier som soldatene sender av seg selv til venner og kjente. Ofte er det ting som ansees å være militære hemmeligheter som danner bakgrunnen.

Det fremgår av VG's artikkel, at det er soldatens egen uforstående holdning til hva som er militære hemmeligheter som gjør spionasje til en enkel sak i Norge. Og selvsagt er dette langt på vei riktig. Vi kjenner alle rekrutten som med en viss stolthet forteller om de spesielle oppgaver han er blitt betrodd. «Jeg har egentlig ikke lov til å si noe, men...»

Det som likevel er langt verre, er de tilfeller hvor Forsvaret overlater behandlingen av hemmelige dokumenter til erklærte kommunister og fiender av Forsvaret. Vi kjenner til et både ferskt og grovt tilfelle av dette! Vedkommende, som er sønn av en kjent kommunist, fortalte uten blygsel om de hemmelige do-

kumentene han hadde stelt med under militærtjenesten. Det gjaldt særlig opplysninger om mengden av forskjellige våpen o.l. . .

Hvis det vedkommende fortalte er sant — noe vi ikke har noen som helst

grunn til å tvile på — da er det ingen grunn for kommunistiske orienterte agenter til å overanstrenge seg ved spionasjeoppdrag i Norge. De kan bare henvende seg til nærmeste lokale kommunistparti!

Tyskland 1933 — USA ... ?

I USA blir man stadig mer og mer oppmerksom på de amerikanske nasjonalsosialistenes virksomhet. Deres uredde og dristige aksjoner vekker redsel og beundring. I dette usikre voldssamfunn er det stadig fler som ser på de stramme geleddene av amerikanske stormtropper i lyset av muligheten til ny lov og orden. Den amerikanske avisen «The Charlotte Observer», har i et intervju og en presentasjon av Matt Koehl, gitt uttrykk for noe av det som rører seg i det amerikanske samfunn. Endel av dette gjengir vi her:

I Washington — over elven ved Lincoln Memorial, i en liten bakgate i Arlington — der venter de.

Matt Koehl, Robert Ho- man, William Kirstein og endel andre.

De er kledd i svarte bukser, tunge svarte arbeidssko, khaki-skjorter og røde armbind med svarte hakekors som våpenmerke.

Det er de amerikanske nazistene, Adolf Hitlers åndelige disipler og politiske etterkommere av George Lincoln Rockwell.

De elsker den hvite rase og forakter jøder og «nig- gere».

De venter på noe, noe mar- ritt-lignende som de ser er på vei; en stund da det ame-

Stiger fuglen Føniks opp av asken igjen?

rikanske folk, forferdet over rasekamper, skuffet over et alltid defensivt og svakt styre og desillusjonert over to-partisystemet skal rope på et dynamisk lederskap, rope på styrke, be dem ordne opp i Amerika ved å bruke Hitlers geniale nasjonalsosialis- me!

Det har hendt før — i Tyskland 1933.

Kan det virkelig hende her?

«Det har allerede startet», sier Matt Koehl, den amerikanske føreren. Som Hitler er han en liten mann, med hår og bart så svart som den tyske ørn. Hans stemme tordner frem fra et overraskende dyp. Han er «the National Socialist White Peoples Party»s offisielle «Commander».

«Vi stoler på den brede majoritet av de hvite amerikanerne, og vi tror at det vil komme en tid da de vil være nødt til å søke etter alternativer og at de vil motsette seg det nåværende to-partisystemet og at dette da vil bryte sammen,» sier han. «Folk vil komme til å kreve radikale løsninger. Kommunistene kommer til å tilby dem en løsning som er svært radikal, det samme vil vi. Jeg er overbevist om at majoriteten vil vende seg til oss.

Vi arbeider for å nå dette mål. Det er riktig at folk idag er altfor velstandsmet- tet, de føler seg altfor trygge. Vi har ennå ikke kommet til det riktige punkt i utviklingen.

Det finnes ennå et skinn av lov og orden, selv om vi kan se hvordan anarkismen vokser i våre gater. Selv om vår økonomi er rystet, så henger det hele fremdeles sammen. Selv om det er rasesammenstøt, så har det ennå ikke nådd det kritiske stadiet.

Inntil dette skjer vil vi fortsette å samle rundt oss

E.

HVA ER EN «LIBERAL»?

En «liberal», eller skal vi heller si en «liberal-radikal», er i den moderne betydning av ordet en person med svak karakter som ikke orker å stå ansikt til ansikt med li- vets og naturens harde fak- ta, men som forsøker å flyk- te fra disse realitetene ved å skape en egen «liberal» drømmeverden hvor harde fakta blir redusert til ufar- lige abstraksjoner.

Det er en verden hvor men- nesker av alle raser er «li- ke», fordi «ulikhet» vitner om spenninger som den per- verest sarte «liberale» ikke kan bære. Det er også en evig fredfylt verden hvor na- turkreftenes komplekse sam- menspill ikke eksisterer, og en verden hvor alle mennes- ker er «frie» i den forstand at de ikke behøver å ta det siviliserte samfunns inne- bygde krav til seg selv ad notam. Det er en verden hvor rase og nasjonalitets- patriotisme må være tabu- uttrykk fordi den «liberale» er et mentalt vanskapt ek- semplar av det førstnevnte og ikke er i stand til å føle det sistnevnte.

Hvis dette samfunn i det hele tatt skal få noe innhold etter den «liberale»s mening, må det omskapes etter hans eget bilde. Derfor strør han om seg med fikse ideer for å korrumpere sine medmen- neskers tanker og meninger og å undergrave den natur- lige strukturen i dette sam- funn han ikke kan utholde.

Han finnes i alle sam- funnslag og politiske partier. Han kan lett bli identifisert etter de idéer han slutter opp om, som f.eks.: demo- kratisering av alt og alle, normalisering av det abnor- male, dulling med forbryt- ere og parasitter, avdisipli- nering, overdreven «huma- nisme», raseblanding gjen- nom «integrasjon» etc. ad nausesam.

Han snakker bestandig om sin tro på brorskap, fremskritt, rettferdighet, lik- het og rettigheter, men aldri om hardt arbeide, disiplin og oppfyllelse av plikter hvorigjennom rettigheter blir opptjent.

Han viser en pervers kjær-

folk som er rase-idealister, folk som kan se forut for nå- tiden, folk som kan se det som kommer og som er svært bekymret over hva de ser.»

«Når vil det skje?»

Den 37 år gamle Koehl, en mann med tid til å vente, er uvillig til å spå, men hør:

«Vel, vi har sett hva som har skjedd i landet i de siste ti år,» sier han. «Vårt

(Forts. side 7)

lighet overfor alle raser bortsett fra sin egen. Han er kommunismens plog- mann. Han sår den røde sæd.

Den «liberale» som etno- maschoist.

«Liberal-radikalismen» er den moderne manifestasjon av etno-maschoisme, dvs. ønsket om å se sin egen rase ydmyket, nedkjempet og tilintetgjort. Dette er en underlig sykdom, ja, fullstendig abnormal, for når man ser den i belysning av natu- ren og dens lover og menne- skenes historie, blir dens ve- sen og utbredelsen av dens korrumpierende innflytelse så vanskelig å fatte og for- stå at man i begynnelsen ik- ke er seg dens farlige virk- ninger på individet og sam- funnet fullt bevisst.

Uheldigvis har den i den vestlige verden, f.eks. i Eng- land og Skandinavia antatt epidemisk karakter, spesielt blant politikere, intellektu- elle og skoleungdom.

Etno-maschoisme er per- vers på linje med seksuelle perversiteter, og dette for- klarer den samfølelse «libe- rale» har med andre avvik- ere. Etno-maschoisme er en selvødeliggende impuls med en erotisk basis. Den får of- feret til å ønske ødeleggel- se over sin egen rase, og et vanlig symptom på sykdommen er en aktiv understøttelse av raseblan- ding og bastardisering av samfunnet. Andre sympto- mer inkluderer et brennende ønske om å se ens egen rase ydmyket og degradert, og å nyte nedkjempelsen av rasefrender i andre verdens- deler.

I et sunt samfunn ville de smittede snart bli uskadelig- gjort og sykdommen ikke utgjøre noen fare, men når de som styrer selv er smit- tet og fungerer som aktive smittebærere, da represente- rer den en trussel mot sam- funnet som ikke kan over- drives.

«Liberal» etno-maschois- me er en sykdom som dre- per. Den er store sivilisasjo- ners senile stadium og re- sultater som regel i tilintet- gjørelse. Den er en sosial kreftbyll forårsaket av selv- tilfredshet, uvitenhet og kor- rupsjon. Den er en perversi- tet som alle andre perversi- teteter får næring fra.

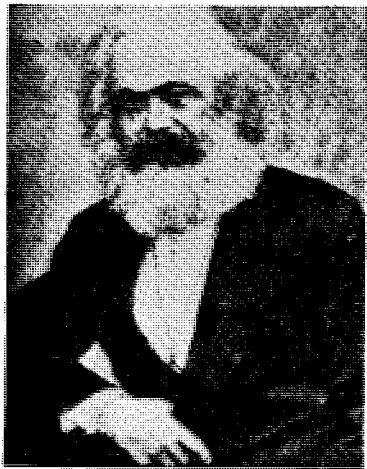
Hvis den tar overhånd, som det synes som om den har gjort her i Skandinavia, når dens fordervende ten- takler ut til hvert hjem i lan- det. Den er en sykdom som fordrer hvert aspekt av samfunnet. Hvis vi ikke skal gå under, må vi utrydde den i tide — nå!

NASJONAL UNGDOMS- FYLKING MELDER:

En ny lokal avdeling av Na- sjonal Ungdomsfylking er opprettet i Bergen. Adres- sen er: Nasjonal Ungdoms- fylking, avd. Bergen, Post- boks 674, 5001 Bergen.

OSCAR AALL:

MARX OG KULTUREN

Karl Marx

I slutten av 40-årene i forrige århundre dukker den tanken opp at det er menneskenes trang til mat, klær, bolig etc., kort sagt, deres materielle drifter, som er den egentlige drivkraft bak alle fremskritt i kultur.

Andsliv av enhver art: Religion, kunst litteratur osv. er bare hva Marx litt foraktelig — på et noe senere tidspunkt — kaller «öberbau», overbygning: En luftig og nokså likegyldig dekorasjon over livets egentlige realiteter.

Søren Kierkegaard tok hypotesen opp til granskning. Han har neppe likt den, men som den lidenskapelige sannhetssøker han var, ville han ha akseptert idéen, såfremt den ble støttet av de historiske kjensgjerninger.

Han kom til at så ikke var tilfellet. Og det av følgende grunn:

Hva medmenneskene hadde spandert på graver for de døde overgikk langt de materielle verdier og den tid og omtanke som var ofret på boliger for de levende.

Ja, faktisk: Inngangen til den kulturelle epoke i jordens utviklingshistorie er flankert av gravmonumenter: Faraonernes palasser er reist med forgjengelighet for øye og er for det meste smuldret vekk; men mastabaer, pyramider, klippegraver, kort sagt: «Evigheitens boliger» — de står. Og da er vi endog langt inne i den kulturelle epoke.

De første og grunnleggende spirer er naturlig nok vanskelige å få tak i. Men den materialistiske historiskole har dristig gitt seg i kast med det også — og utformet klare påstander som kan analyseres.

Et fellestrekk ved de Marxistiske opprinnelsesteorier på de forskjellige kulturområder er dette, at menneskene stort sett visste hva de søkte, og — ihvertfall delvis — fant det.

Tar vi jordbruket, f.eks. korndyrkingen, kan begiven-

hetsforløpet, slik Marx forestiller seg det, sammenfattes som følger:

Man har samlet viltvoksende korn, som man har likt å tygge på. Noe av det er blitt mistet eller gjemt vekk. Og så har man lagt merke til at det under visse forhold spirte, vokste opp og bar nytt korn. Følgelig har man gravd ned noe, såvidt mulig gitt det de nødvendige vekstbetingelser og høstet det når det ble moment. En meget fornuftig adferd av rasjonelt tenkende vesener.

Dette kunne nok være en brukbar forklaring — på starten av jordbruket slik vi kjenner det idag. Men den er håpløst utilstrekkelig når det gjelder å forklare ett fenomen, en tanke, som åpenbart går igjen overalt, i gammel tid, hvor jordbruk ble drevet. Nemlig: — at der noe skulle dyrkes måtte det ligge en død — . . . alle forestillinger i forbindelse med Haugebonden o.l. Og hadde man ingen død, så var man ofte ikke snauere enn at man slo noen ihjel: Men-

(Forts. side 8)

FRA FØRERENS HOVEDKVARTER

DEN 2. VERDENSKRIG PÅ PLATER

Hitlers stemme slik den lød i Riksdagen den 1. september 1939, da han uttalte de ofte siterte ordene: «. . . siden klokken 5.40 blir det skutt tilbake», danner innledningen i denne kavalkaden av lydopptak fra Den 2. Verdenskrig.

Derefter går det slag i slag — vi hører intervjuet med ubåtkommandanten Günther Prien, som senket britenes slagskip Royal Oak inne på havnen i Scapa Flow, Goebbels leser Hitlers dagsbefaling til troppene den 10. mai og dermed er vestfelttoget i full gang. En serie bevarte lydopptak fra tysk radio etc. lar oss oppleve den fortettede atmosfære, som hersket da det velsmurte Wehrmacht rullet vestover og inn i Frankrike, mens frontmeldingene strømmet ut over det stortyske riksnettet. Et tysk soldaterkor synger den kjente sangen «Kamerat, vi marsjerer i vest», og vi hører Mussolini erklære Ita-

lias inntreden i krigen på tysk side.

Her er også opptak i forbindelse med kampene om Narvik, med «særmeldingen» om Narviks erobring, hvorefter vi hører gebirgsjegerens populære «Edelweiss-Lied».

Sommerens melodi 1940, «Wir fahren gegen Engeland», er selvsagt med; likeledes den italienske fascist-sangen «Giovinezza» og mange, mange andre.

Lydbåndet fra en tysk ukerevy er også overført til platen, og gir noen dramatiske lydbilder av Luftwaffes angrep på Kreta, hvor stupkampflyene hviner ned mot fiendens stillinger mens detonasjonene fra deres bombelast nesten får pickupen til å hoppe i rillene.

Den skjebnetunge dagsbefalingen fra der Führer den 22. juni 1941, da tyskerne rykket østover, er også bevart, og vi hører Goebbels stemme over radio fulgt av østfelt-

JENS:

Generasjonskløften

Slik en dansk venn og medarbeider ser det.

Man leser i en eller annen avis at en bra mann ønsker å «slå bro» over generasjonskløften. Alt etter sinnelag og stemning kan man bli rørt — eller irritert — over dette velmenende tullprat, men i alle tilfeller gir uttalelsen stoff til nærmere eftertanke.

Det ville iallfall være galt å avferdige diskusjonen om den såkalte generasjonskløft med et skuldertrekk, for bak alt snakk og de utslitte talemåter ligger det langt dyper problemer, av hvis løsning det avhenger om vi skal overleve eller gå til grunne.

La oss først stille det spørsmål om det finnes en virkelig generasjonskløft? En kløft forutsetter jo et landskap med store høyder og bratte avgrunner, og all den stund de fleste nålevende mennesker vandrer på en flat slette og av mangel på indre holdning ikke for alvor går inn for noe som helst, kan det med «kløften» bare oppfattes som en billig nødforklaring på nåtidens kriser, som er iferd med å utarte til en alles krig mot alle. Dessuten var det verd å undersøke om det noen sinne fantes generasjonsbetingende og uoverstigelige svalg mellom mennesker som virkelig var noe, og om det i vår egen tid kan påvises «kløfter» mellom de yngre og eldre innenfor de ættebårne familier og kretser som eier andre verdier enn de rent materielle? Vel har det alltid hersket et sunt spenningsforhold mellom generasjonene, men så lenge en kultur er intakt og aktive enkeltpersoner er i stand til å fornye de arvelige betingede tradisjoner — og å forsvare dem på alle tilværelsens fronter — kan en nasjon unngå å flatne ut i likegyldighetens grå helvete.

Kløften.

Mange nåtidsmennesker befinner seg i en rådvillhetens jungel, hvor de føler seg maktesløse overfor klodens truende overbefolk-

togets spesielle soldatsang: «Von Finnland bis zum schwarzen Meer».

Det vil føre for langt å komme inn på alt som finnes på disse platene, men slik går det videre med originale, historiske opptak fra alle frontavsnitt hvor tyske soldater deltok. Hele kavalkaden avsluttes med det aller siste Wehrmacht-kommuniké, som ble sendt ut den 9. mai 1945.

Med andre ord: to meget innholdsrike plater for alle historisk interesserte og for alle dem som var med da det røynt som verst. De leveres gjennom vår Boktjeneste, og prisen er kr. 120,— for begge LP-er samlet.

ning, den tiltagende forurenning, den menneskelige avstumpethet, forråelsen og voldsmentaliteten. Noen resignerer og lar det stå til, mens atter andre søker å sette seg til motverge. Eller «flipper ut». I opprørernes rekke finnes folk av vidt forskjellig beskaffenhet. Noen reagerer mot de bestående tilstander ut fra sunne instinkter og viljen til å overleve, mens andre finner «løsningen» i den marxistisk-leninistiske lære. Den kjedeligste gruppen er imidlertid «de utflippende», som simpelthen «melder seg ut» på grunn av en degenerativ slapphet som man i lengden ikke kan lukke øynene for, idet de danner en faretruende dødvekt som uvergerlig vil tvinge velferdssamfunnet i kne.

Det er nettopp denne degenerative slapphet som «progressive» pedagoger, psykologer og politologer søker å gi samfunnet skylden for. Moralsk slapphet, menneskelig avstumpethet og kriminalitet har — sier de «fremskrittvennlige» samfunnsreformatorer — sin rot i sosial ulikhet og økonomiske misforhold. Ut fra det nesten religiøst betonte dogme, at alle mennesker fødes like og at miljøet har den alt avgjørende betydning for den enkeltes skjebne og samfunnets trivsel, diskrimineres årtuseners nedarvede erfaringer og stemples som fordommer. Er man overbevist om at arvelige anlegg intet betyr sammenlignet med individets ytre kår, må man nødvendigvis dra den marxistiske slutning, at forbrytelser, manglende evner og moralsk avsporing i siste instans må tilskrives samfunnet — og at tusenårsriket befinner seg øst for Jernteppet.

(Forts side 7.)

(Forts. fra side 1)

enn gjennom kommando.» NB! (1) «re-establish an old government». NB! (2): han henvendte seg ikke til de allierte sjefer som om de var «alliert med Norge».

3. Eksilregjeringens justisminister, Terje Wold, aksepterte også, under protest, nødvendigheten av «gjenoprettelsen» av norsk suverenitet i hjemlandet, noe fire andre ministre også gjorde.

Sir Andrew tilføyer denne lange setning: «I august 1944 ble det holdt en stabsøvelse i Edinburgh, hvor hver enkelt underavdelings arbeide kunne bli forklart i detalj og diskutert av alle stabsavdelinger ved hovedkvarteret, og spesielt av den norske militærmisjon under generalmajor Strugstad, tidligere sjef for the Norwegian Scottish Brigade inn Scottish Command, og sjefene og stabene til de norske distriktskommandoer. Øvelsen ble også overvært av the Assistant Chief-of-Staff (ACOS) G. 5, SHAEF, og HKH Kronprins Olav og de fem norske ministre som skulle ledsage Force Headquarters når sistnevnte dro inn i Norge —»

«Av spesiell betydning var justisministerens klare redegjørelse for den norske kontitusjonelle stilling, styrke og den foreslåtte aktivitet til the Delegation i Norge og de skritt som allerede var blitt tatt av deres regjering i London gjennom å vedta forhåndslovgivning (anticipatory legislation) og ved den nære kontakt de hadde holdt med hovedledelsen for Hjemmefronten, for å møte alle de krav situasjonen rimeligvis måtte kreve som følge av den tyske kapitulasjon slik at norsk suverenitet straks kunne bli gjenopprettet.»

NB! (1): den norske brigade var «in Scottish Command», d.v.s. underordnet britisk kommando sammen med andre soldater, sjøfolk, flyvere, sabotører og handelsmarinepersonell som opererte fra Storbritannia. NB! (2): De fem ministre fra the Royal Norwegian Government in Exile dannet en «delegation» og hadde ingen uinnskrenkede fullmakter. NB! (3): The «anticipatory legislation» hadde fremdeles ikke lovs makt i det okkuperte Norge, uproklamert og derfor ukjent for befolkningen i sin alminnelighet — en tingenes tilstand som ikke kunne bli rettet på før regjeringen var blitt «re-established».

4. Som nevnt i min første artikkel, skrev Thorne også: «Straks det ble klart for den allierte kommando at den adekvate oppbygging av allierte styrker kunne bli nådd

Jurisdiksjonen i Norge — —

— — var det mulig å rapportere til SHAEF at den sikre tilbakevending av HM Kong Haakon, HKH Kronprins Olav, HKH Kronprinsesse Märtha og hennes tre barn kunne garanteres deretter — —

«SCAEF ga også bemyn- digelse til å avslutte den militære fase 7. juni slik at full suverenitet ville ha blitt gjenopprettet når Kongen gikk iland etter 5 års for- løp — —

«Det hadde vært ventet at the Royal Norwegian Government ville vende tilbake sammen med HM Kong Haakon, men nødvendigheten av på første hånd å ta seg av the pressing political situation fikk regjeringen til å vende tilbake til Oslo 31. mai. De var ledsaget av ambassadørene for Storbritannia og USA blant andre utenlandske misjoner.»

(Utthevelsene i alle fire av- snitt er mine. R.H.)

Tydeligvis hadde suverenit- eten til the Royal Norwegian Government vært avbrutt under dens eksil. El- lers ville det ikke ha vært nødvendig å «re-establish» eller «restore» den.

★

«The pressing political situation» var den lenge eksis- terende rivalisering mellom Nygaardsvoldregjeringen i London og Hjemmefronten*). Hvem av dem skulle danne den første etterkrigs- regjering? Før dette var ord- net var det umulig for de allierte å overdra jurisdik- sjon og suverenitet til noen av dem — til å fungere for statsrådet.

Dette vanskelige problem — så vel som den militære situasjon — forsinket over- dragelsen av suvereniteten til 1 måned etter den tyske kapitulasjon. Kronprins Olav og de fem ministre fra London var ute av stand til å løse det etter deres tilba- kevenden 13. mai, fordi Hjemmefronten fremdeles diskuterte eksilfolkenes myndighet og hadde til hen- sikt å danne en regjering fra «motstandsbevegelsen», som den ble kalt andre steder («resistance movement»).

Derfor ble tilbakevendingen av hoveddelen av eksilregje- ringen fremskyndet til 31. mai, istedenfor 7. juni da Kongen skulle lande etter planen — som Sir Andrew sier i sin «Report».

Opprinnelig hadde dette problem sin opprinnelse i «Elverumsfullmakten» og «Trondheimskapitulasjo- nen». For hvis «fullmakten»

virkelig sikret Nygaardsvold- regjeringen jurisdiksjonen i hjemlandet Norge og hvis «kapitulasjonen» bare var «lokal» og «militær», som eksilfolkene hevdet, så had- de klarlig Hjemmefronten intet grunnlag for å kreve å danne regjering og stats- råd.

Heller ikke ville Kongen ha invitert høyestjustitia- rius Paal Berg til å danne regjering i første instans, som han gjorde, og således trakk «fullmakten» og «ka- pitulasjonen» i tvil fra mo- narkisk synspunkt. Hele grunnlaget for Nygaards- voldregjeringens legalitet og jurisdiksjon i eksil ble så- ledes trukket i tvil — i sann- het en «pressing» affære, som Thorne skrev.

Dette emne krever en hel ny bok og ligger utenfor rek- kevidden av denne artikkel. Jeg skal derfor konsentrere meg om Sir Andrews rele- vante iakttagelser — —

De politiske og militære problemer ved befrielsen ble ikke alvorlig tatt opp av de allierte før midt i 1943, skjønt eksilregjeringen had- de vært opptatt med saken på forhånd siden januar 1941 da en start ble gjort med å konsipere «anticipa- tory» landssviklovgivning.

Thorne sier: «Tidlig i 1942 hadde den norske overkom- mando fastsatt at rollen for dens numeriske svake styr- ker skulle være: — a) Nor- ske enheter skulle anvendes i alle distrikter — — og bli brukt i sambandstjeneste, oppklaring, etterforsknings- plikter og i roller hvor deres spesialkunnskap ville være av størst verdi, b) små de- tachementer av norske trop- per til bruk for direkte un- derstøttelse av eventuelle milorg-enheter som hadde sluttet seg til de allierte. Denne politikk forble uend- ret og fastla deltagelsen av dens militærpersonell ved all planlegging og alle opera- sjoner.»

Så: «Sommeren 1943 ble GOC-in-C, Scottish Com- mand, instruert om å be- gynne å planlegge å sende styrker for å befri Norge, i tilfelle av tysk kapitulasjon. «Operation Rankin», Case C, Norway» fastlagt i direktiver fra SHAEF utstedt i oktober dette år — — Til å begynne med var alle planer helt un- der britisk/United States ansvar, med britene som den dominerende partner.»

Opp til dette punkt var ikke the Royal Norwegian Government tatt inn i the Allied councils of war.

«Men i januar 1944.» fort- setter Thorne, «ble norske representanter gitt adgang.» (Mine uthevelser.)

I slutten av 1944 «godtok SHAEF at alle aktive opera- sjoner i Norge skulle kon- trolleres og koordineres av triumviratet som hadde kommando over the Scandi- navian Section of Special Force Headquarters» (Colo- nel J. S. Wilson, brite, Com- mander G. U. Vetlesen, U.S. Navy, Colonel B. Øen, norsk — —

«Den norske C-in-C, gene- ral Hansteen, ble utpekt til forbindelsesoffiser — —»

«Milorg. bekreftet sin lo- jalitet overfor HM Kong Haakon, anerkjente myndig- heten til the Royal Norwe- gian Government in London og lovet lydighet overfor den norske overkommando som gav uttrykk for avgjørelsene og ønskene til SHAEF.»

For øyeblikket så det ut til at uoverenstemmelsene mellom Hjemmefronten og eksilregjeringen var brakt ut av verden.

Som Sir Andrew kommenter: «Utnevnelsen av HKH Kronprins Olav til øverst- kommanderende for alle norske styrker hadde god virkning når det gjaldt å hindre muligheten for en se- parat form for motstand og å kombinere hjemmestyrke- ene enda intimere med alli- erte planer og aksjoner un- der SHAEF.»

Denne avtale var en seier for eksilregjeringen. Etter 5 års anstrengelser etablerte den et krav på «myndighet» («authority») i det okkuper- te Norge. Noe som lignet en realitet ble gitt dens rett til å «vareta rikets interesser», slik det heter i den omskriv- ne «Elverumsfullmakt». To- taliteten av Trondheimska- pitulasjonen ble modifisert. Regjeringens håp om gjen- innsettelse hjemme ble styr- ket. Vel og bra så langt.

Men, det var en pris å be- tale. De avtaler man opp- nådde med de allierte under- ordnet klart eksilregjerin- gens under SHAEF, militært, politisk og juridisk. Regje- ringens jurisdiksjon og su- verenitet ble ikke anerkjent og måtte fremdeles «gjen- opprettes» av SHAEF. Alli- anser kan bare avsluttes mel- lom suverene stater og det ble gjort klart til overflod i de allierte avtaler med the Royal Norwegian Govern- ment in Exile at den hver- ken var «alliert» eller «suve- ren». Den var blitt en cobel- ligerent institution.»

Naturligvis forsøkte Ny- gaardsvoldregjeringen å ut- nytte sin beskjedne seier — til å slippe unna det allier- te kvelertak — til å utøve sin nye «myndighet».

Vi ser således at Sir An- drew skriver: «Efter desem- ber 1944 var det en økende

tendens på norsk side til å snu brennpunktet for Mil- org. fra London til Stock- holm.» Det ville åpenbart bli lettere for Nygaardsvold å kontrollere Milorg. fra det nøytrale Sverige, tvers over den løselige bevoktede gren- se, enn fra det kampberedte Britannia, tvers over Nord- sjøen.

En viss berettigelse av denne «swing» gav den mili- tære situasjon. Som Sir An- drew fortsetter: «Festung Norge' — — var en mulig- het som måtte tas med i beregningen. Det var en stor engstelse for nordmen- nene, og ikke mindre for den svenske regjering — — Det ble foreslått å sende en SHAEF-misjon til Stock- holm idet det henimot slut- ten av april 1945 var indika- sjoner av at den stillferdige ankomst av en liten SHAEF- misjon for stabsdrøftelser ville være velkommen for den svenske generalstab.»

Et annet hensyn var nær- været av norske «polititrop- per» i Sverige. «I juli 1943 startet 54 nordmenn sin poli- titrening ved Gottröra», sier Sir Andrew, «og i mai 1945 var ikke mindre enn 8 000 studerende blitt bevæp- net og utrustet (innbefattet transport) fra svenske for- råd og trenet i kampdrill under ledelse av den svenske generalstab.» (Mine uthevel- ser.)

Svensk kontroll av disse menn, utøvet ved dr. Harry Söderström med Interpol berømmelse, var et smerte- lig punkt. Det kom i kon- flikt med Nygaardsvolds krav på militær og politisk jurisdiksjon i det okkuper- te Norge — en sak som ville få betydning straks menne- ne krysset grensen. Kanskje en «swing» til Stockholm kunne bringe dem under hans egen kontroll, forsyne ham med en halvmilitær styrke og forsterke hans krav på «gjenoppret- telse».

Milorg. fikk også status fra 1944-avtalene og ble, trass i dets «godkjennelse» av the Royal Norwegian Government en alvorlig konkurrent til etterkrigsembe- ter. Det hadde vært gjennom møllen til den tyske okku- pasjon sammen med folket. Den hadde skaffet seg pre- stisje. Nå var den inkorpor- ert i den allierte militære planlegging og utsett til å spille en nøkkelrolle ved starten av befrielsen. Hjem- mefronten ble koordinert av Paal Berg i november 1944 — januar 1945 og hadde blitt en logisk politisk konkurrent. Dette var nok en grunn til en «swing» fra Lon- don til Stockholm.

Sir Andrew sier: «Det var en sak av den største van- skelighet å vurdere Milorg.s militære verdi og da det var

*) Se E. H. Cookridges «Inside SOE» (Aftenposten 2.11.66.)

Generasjonskløften - -

(Forts. fra side 5)

Og her er det vi har kløften. Det er bare ingen generasjonskløft.

Arv og miljø.

En del eldre, men spesielt adskillige unge, er imidlertid av den oppfatning at det forholder seg helt, ja helt annerledes enn de miljøteoretiske profeter preker. De «kontroversielle» støtter seg ikke bare til utallige slektsledds erfaringer og den moderne arvelighetsforskning, men har dessuten gjort visse personlige erfaringer m.h.t. menneskets mangeartede forhold. De har den oppfatning at medfødte anlegg spiller en langt større rolle enn miljøet og ytre omstendigheter. De er fullt klar over at den igangværende tekniske utvikling med sine overdimensjonerte foretagender og uhemmede materialisme truer med å løpe løpsk, og denne løpskjøring forsterkes ved de kommunistiske og kapitalistiske systemers innbyrdes konkurranse. Men det

nødvendig å gi SHAEF råd måtte det «skrives ned». Dens endelige oppbygging var Øst-Norge 24.130 (75 trained, 60 armed), Sør- og Vest-Norge 6.240 (60 trained, 30 armed), Sentral 1.110 (50 trained, 25 armed), Nord 750 (few). VE-dagen sluttet ytterligere 10 000 menn og kvinner seg til Milorg. slik at den da den trådte frem 7.—8. mai hadde en styrke på 40 000 — 40 000 sett uniformer fra USA ble delt ut (allotted to) Milorg., men dessverre nådde de ikke ut til Milorg. før etter den tyske kapitulasjon — I mai 1945 var 65 radiosendere i virksomhet.»

Det var nok til å ta seg av «quislingene», som ikke gjorde motstand, og til å skaffe Hjemmefrontens ledelse mere prestisje. Det var også nok til å bringe Paal Berg frem i politikken i løpet av de første måneder av befrielsen.

Og derav «the pressing political situation» som Sir Andrew refererer til. Ikke rart at «det blir gitt uttrykk for stor glede», som Sir Andrew skrev «fra den norske regjeringens side over at SHAEF hadde avsluttet den militære fase denne lykkelige dag» (7. juni 1945).

Kontinuiteten av the Royal Norwegian Governments juridiksjon kunne da bli «restored».

«Sir Andrews tilbakeblikk på befrielsen i Nord-Norge vis å vis den røde hær, vil bli undersøkt i en tredje artikkel.

Fortsettes

vet også at det til syvende og sist er mennesker som skaper samfunnene og ikke omvendt. At de sterke, mere livsdugelige individer er bedre rustet til å hevde seg her i tilværelsen enn de svake, kan etter deres mening ikke frita de sistnevnte for deres personlige ansvar. For man undergraver ikke alene rettsbevisstheten og det enkelte menneskes verdighet, men også et samfunns overlevelsessevne, hvis man frikjenner moralsk avsporing og lovovertrædelser under henvisning til skjeve sosiale forhold.

Føyelighet overfor «utviklingen»?

Likhetsapostlene, de doktorinære «miljømenn» møter etterhånden alvorlig motsigelse, og de vil i stigende grad bli motsagt! Ikke alene på trykk og i diverse «varmestuer», hvor uforpliktende diskusjoner føres, men også gjennom aksjoner!

Det er våre nedarvede karakterverdier og erkjennelsen av deres avgjørende betydning, som alene kan løse de problemer som i øyeblikket synes overveldende! Men nettopp derfor rummer de en tilskyndelse for alle aktivt innstillende mennesker av nordisk ætt.

Miljømennene vil ganske gitt påpeke, at selv de biologisk best utstyrte mennesker vil kunne slappes og degenerere i et livsfientlig velferdssamfunn, og pessimistene sikkert fremmane Spengler med hans «Untergang des Abendlandes», ja mange vil erklære historiens gang for uavvendelig.

Det vil kreve en enorm innsats å bevare kontinuiteten i vår nedarvede kultur, å fornye dens innhold og å bli herre over den tekniske utvikling. Her er det at vi kan komme til å stå foran kløften, eller rettere den flate slette hvor historien hører opp og det ugjenkallelige tusmørke begynner.

Men hvem sier at den målbevisste kjerne innenfor de kommende generasjoner vil gi opp? Hvem sier at den vil vise tam føyelighet overfor «utviklingen», eller spille tiden med ørkesløse slagsmål på forkjærte fronter? Når vi omsider oppgir de progressive verdensfjerne utopier, vil det nordiske menneske atter bli istand til å utnytte de uante muligheter som tilværelsen rommer.

Jens

Et løfte er en gjeld.

(Walisisk ordsprog)

Du ligner den ånd du begriper.

(J. W. Goethe)

Nazistatskup - -

(Forts. fra side 1)

over hvordan to reportere fra den venstreforvridde ukepresse kunne være innbudt til et slikt hemmelig møte. Ja, for man planlegger vel ikke statskup etc. for åpent hus — selv ikke i Sverige?

Venstrekreftenes onde drøm

I det nevnte nummer av FIB/KF dreier for øvrig nesten alt innholdet seg om «fascisme» i en eller annen form. Der er novelle om Himmler, artikkel om svenske «konsentrasjonsleirer» og meget annet, og det hele er naturligvis presentert i velkjent sex and crime-stil.

Man kan spørre om grunnen til denne overdrevne interessen for det brune høyre, som visserlig selv bare er en minoritetsgruppe i Sverige. Kan det være nyheten om at Nordiska Rikspartiet skal delta i Riksdagsvalget til høsten? Ja, for det måtte vel fortone seg meget pinlig for det rabiate venstre, dersom Oredsson kom inn på Riksdagen. Selv har disse ml-gruppene ikke engang drevet det så langt at de blir tatt alvorlig. Dette til tross for at de — sammenlignet med NRP — har nytt stor velvillighet både i presse og radio.

Med nasjonalistene representert i Riksdagen vil det politiske klima for venstre-ekstremistene automatisk bli hårdere, og de evige demonstranter vil møte skjerpet konkurranse også i gatene. Dette vet de og frykter de, for de har aldri greid å hevde seg i en slik konfrontasjon.

HYLEKONE

Det var engang noen som kalte Dagbladet, «jødenes hylekone i Norge» — og hyle det gjør avisen ennå, men nå er det sigøynerne man presser til sitt bryst. I en av avisens januar-ledere, ber man om at vi må akseptere «noen grad av avvikende livsform». Avisen er tydeligvis klar over hvor «godt» sigøynerne er likt utenfor Dagbladets redaksjon, for man innrømmer at da man i slutten av 60-årene strammet inn på hjelpetiltakene til sigøynerne, så fikk dette «bred støtte hos folk». Men folk og folks meninger er ikke Dagbladet interessert i så lenge de ikke behager å bukke for avisens direktiver. Man setter da også sin lit til en melding om tiltak for sigøynerne som er sendt Stortinget, og ber dette handle — «uten å skjele til vår vel utviklede intoleranse». **Altså: uten å ta hensyn til hva folkeflertallet mener!**

For ungdommen - -

(Forts. fra side 4)

folk har gått fra en innstilling av optimisme og selvsikkerhet, til en innstilling av usikkerhet og skepsis. Dette har hendt på bare ti år.

Det har vært en sakte utvikling, akkurat som viserne på en klokke. Du ser aldri viserne bevege seg, men du vet at de er i bevegelse. Denne historiske klokke har ikke stoppet. Det er usikkerhet blant vårt folk nå. Når tilstandene forverrer seg vil det bli en revolusjonær gjæ-

ring. Denne prosess vil fortsette helt til vi er istand til å bli en seriøs maktfaktor med mulighet til å erstatte den såkalte Wallace-bevegelsen.

Jeg tror at innen 1980 vil vi være i den samme posisjon som Wallace-bevegelsen var i 1968. . . »

Partiet vil ta makten ved fredelige midler. Det gjorde Hitler, sier Koehl, og det vil Koehl.

(Utdrag fra NS-BULLETTIN desember 1972.)

Komedie fra virkeligheten

Mot rektor Herbert Werther ved en realskole i den vest-tyske byen Kassel satte mao-, kommun-, anark- og andre ister for en tid siden igang en kampanje. Grunnen var et nytt reglement som rektor Werther hadde latt utdele blant sine elever. De 20 reglene som dette inneholdt skulle ifølge de venstre-opphissede være **fascistiske og diktatoriske,** og rektoren skulle dermed ha **«diskvalifisert seg som pedagog».** Hans avgang ble krevet. Før vi forteller hvordan historien videre forløp, ber vi Dem først lese de 20 reglene:

DU SKAL

- 1) arbeide og utdanne deg for å tjene fedrelandet,
- 2) være flittig og punktlig, aldri komme for sent,
- 3) alltid uten innvendinger adlyde din rektor og dine lærere,
- 4) behandle dine bøker og arbeidsmateriale med omhu og orden,
- 5) alltid komme vasket, kjemt og ordentlig kledd til skolen,
- 6) holde pinlig renslighet på pult og sitteplass,
- 7) være på plass i skolerommet når det ringer inn, og aldri forlate skolerommet uten tillatelse fra læreren,
- 8) aldri skravle med kameratene under undervisningen,
- 9) stå opp når rektor eller lærer kommer inn i klasserommet,
- 10) stå opp når du vil snakke med læreren,
- 11) gjøre hjemmearbeidet slik du har fått beskjed om,
- 12) vise respekt for lærer og rektor, og hilse på dem også utenfor skolen,
- 13) være hjelpsom overfor eldre mennesker,
- 14) aldri bruke stygge ord, og aldri sløse med penger,
- 15) være forsiktig med skolemøblene og dine kameraters eiendom,
- 16) gi plass for eldre mennesker og små barn i offentlige kommunikasjonsmidler,

- 17) alltid hjelpe foreldre og yngre søsken,
- 18) holde ditt rom i orden,
- 19) alltid ha med deg skolebeviset, og vise det frem på forlangende,
- 20) holde din skole og din klasse i ære.»

Som sagt, marxister og venstrestudentene gikk til angrep mot «fascisten» Werther, løpesedler ble utdelt, injurierende brev ble offentliggjort i avisene. Endelig svarte herr Werther — som til sine kollegers forbauselse hadde tatt det hele med stor ro — at angrepene rettet seg mot feil mann: **Ikke han, men Ministeriet for Undervisning og Folkeutdannelse i Moskva var det som hadde utarbeidet de 20 reglene!**

Kampanjen mot «fascisten» Werther ble brått innstillet. . .

FIDUS

KIRKEN PÅ KRIGSSTIEN

En tid før jul kom de forskjellige, lokale utgaver av Hjemmefronten i Syd-Afrika sammen til møte i Dares-Salaam i Tanzania. Her ble det krevet større støtte fra Kirkenes Verdensråd igjen, da kineserne og russerne hadde lagt på våpenprisene.

Man forsikret dr. Philip Potter, generalsekretæren i Kirkenes Verdensråd, om at pengene på ingen måte ville være bortkastet, for nu holdt man på å planlegge en storstilt offensiv både i Mozambique og Rhodesia. Selvsagt gikk det i orden med bevilgningene.

Til glede for alle «progressive» krefter i verden, ikke minst for Kirkenes Verdensråd, kan vi nu berette at offensivens første resultater foreligger, idet man på ekte gerilja-manner har tatt livet av kona til en av farmerne i Rhodesia.

Vi kan bare slutte oss til og ønske til lykke med «frigjøringen». Kirkenes Verdensråd får sannsynligvis sin lønn i himmelen.

Marx og — —

(Forts. fra side 5)

neskeofringer — i egentlig forstand — synes å starte ved inngangen til yngre stenalder, nettopp ved jordbrukets oppståen.

Dette peker på en helt annen opprinnelse enn den, som en rasjonell menneskelig kalkyle har stått fadder til. Det peker mot en skikk som vi vet har vært praktisert langt tilbake i eldre stenalder: **Gravofferet!** Man har trodd at den avdøde, tross sin legemlige død, har hatt et slags liv og ville sette pris på f.eks. korn. De første erfaringer om gjenferd la ter til å være svært gamle.

Denne tanke, som jeg fant frem til i midten av tredveårene, ga meg en nøkkel som jeg mente å kunne bruke til å forstå opprinnelsen til flere forskjellige, grunnleggende kulturfenomener:

Fedrift: Ofrete matvarer har tiltrukket dyr, som så er blitt temmet. Inderne ser fremdeles sine forfedres sjeler i de hellige kuer.

Håndverk: Tilvirkningen av fedre- og mødrestøtter har lært folk bildende kunst og håndverksteknikk.

(Bytte-)handel — mellom stammene — kan meget vel ha oppstått ved utveksling av gravoffere.

Lærdom, historie: Fortellinger om de døde, og kanskje beretninger til de døde, eventuelt under påkallelse om hjelp, har nødvendigvis overført en viss lærdom fra slekt til slekt. «Graven» i videste forstand — er kanskje — den første aker, den første krybbe, det første verksted, den første butikk, den første lærestol. Og «Graven» kan i så fall sies å være selve treskelen mellom instinkt- og kulturliv.

Egentlig var det bare ett — men et meget gammelt og meget viktig — kulturfenomen, jeg har vanskeligheter med å forklare etter ovennevnte mønster: Den kunstige ildfremstilling, som har vært kjent sannsynligvis allerede for en halv million år siden.

Men nærmere betraktet, er det igrunnen ingen vanskelighet, Veda-bøkene gamle tekster serverer oss forklaringen på et fat: «Gudinnen» **Maja** — som bor i treet, «tømmermannen» **Tvasti** — som gnir med en pine, «barnet» **Agni** — gnisten — som fødes av Maja. . .

Ildfremstillingen er simpelthen en symbolsk kjønnsakt overført til en treskulptur som man mente var besjelet av en kvinnelig ånd. Jeg har sely prøvet å gni ild i tørr or: En gnist kan man få allerede etter ett minutt.

De arkeologiske — og andre — dokumentasjoner, er

NYE BEKYMRINGER

plager det stakkars VG om dagen — ved siden av den evigvarende surv om hin folkeavstemning. Og naturligvis er det den udødelige nazismen som er årsaken. Slik ordlegger bladet seg: «Liberaliseringen av sensur-reglene for bøker i Tyskland har ført til en rekordartet publisering av nazistiske bøker. Først i løypa ligger Hitlers taler, som man kan sikre seg innbundet for drøye hundre kroner. Over hundre generaler og admiraler fra det tredje rike har nå utgitt sine memoarer, blant påstandene finner vi at det overhodet ikke fantes noen gasskammer, og at maksimum 200 000 jøder mistet livet under krigen -»

Ja, er det ikke bedrøvelig med dette demokratiet som praktiserer ytringsfrihet også for andre enn slike som VG er talerør for?

FARMAND minner om

noe bladet synes er kloke ord av høyremannen Paul Thyness: «Venstre sprakk fordi partiet Venstre er blitt overflødig.» Jo, han har så rett, så rett, men han glem-

egentlig av en slik art at man kan undre seg over den veldige tilslutning Marx har hatt, mens Kierkegaard har måttet greie seg praktisk talt uten menighet. Vel — Marx blir ikke større — og Kierkegaard ikke mindre — av det.

Men de virkelige kulturkrefter er av en helt annen type enn den Marxisten banale dypsindigheter vil ha oss til å tro på. Materiell kløkt sto neppe fadder ved kulturens vugge. Derimot en undrende anelse — kanskje med sorg og savn, kanskje med håp og fortrøstning — om en tilværelse hinsides død og grav.

Og **Kulturens lange Saga** blir en historie i første rekke om gjerninger gjort av de mennesker som har hatt en aktiv anelse om ånd. Bare i annen rekke om gjerninger gjort av dem som har observert de materielle fordeler ved de førstes adferd og etterlignet den.

De første har sikkert vært få — og de siste mange. Men det anelsesbeåndete og antagelig famlende mindretall er det som har betydd mest for kulturutviklingen på denne klode.

En idé som naturlignok har hatt liten politisk appell i massebevegelsens tidsalder.

Oscar Aall.

mer å tilføye at på samme vis som Venstre er også Høyre blitt overflødig — og kanskje sprekkeferdig? — fordi det ikke representerer noe slags alternativ til det sosialistiske vanstyre. Som Ibsens Trompetstråle så sier Høyre alltid: Ombord (i venstreskuten), vi følger med på ferden, men protesterer for allverden.

KINA SOM ATOMMAKT?

Efter hva vi hører er Moskva alarmert over at Kina nå med alle midler synes å ta opp atomvåpenkonkurransen med Sovjet. For tiden verver man fagfolk i Vesten for den egne rakett- og kjernevåpenforskning. Det heter at Peking bruker tredjeparten av sitt budsjett til denne forskning. Lederen av det kinesiske rakettprogram, dr. Tsien Hsüen-sen er forøvrig tidligere oberst i det amerikanske luftvåpen og medvirket i ledende stilling ved fremstillingen av den første amerikanske atom-bombe.

USA-STRIDSKREFTENE FORBLIR I JAPAN.

Efter at de amerikanske stridskrefter er trukket ut av Vietnam innretter USA seg på å beholde støttepunktene i Japan på lengere sikt — minst fem år, og skal ha fått Tokios godkjenning av dette. Bare for få måneder siden lurte man på om USA ville trekke sine stridskrefter ut av Japan sammen med stridskreftene i Vietnam. Det heter ellers at det er Kina som har bedt USA om ikke helt å trekke seg ut av fjernøsten og grunnen til dette er igjen frykten for Sovjet. USA har for tiden 62 500 mann stasjonert i Japan.

NASJONALMONUMENTET

Det er alltid med en svært beklemmende følelse man skuer Norges nasjonalmonument, og nylig hadde vi muligheten til å gjøre nettopp dette gjennom TV og presse-fotos. Det var dronning Margrethe av Danmark som hadde den tvilsomme fornøyelse å bekranse dette misfoster av et nasjonalmonument. Så sto de der da — de ledende representanter for stat og tradisjon, høytidsstemte og ga honnør for den forvokste steinmadam og det som ser ut til å være hennes «dresserte mann». Og dette nyfeministiske symbol er altså mer nasjonalt enn professor Rasmussens vikingesøyle i enkeltes øy-

ne. Det ligger kanskje noe symbolsk i det også?

INGEN GOD MOTTAGELSE

Under hele Vietnam-krigen har det fra kommunistisk hold blitt hevdet at FNL var det syd-vietnamesiske folks store håp og redning. Nå, etter våpenhvilen, har det merkelige skjedd, at FNL-representanter har blitt overfalt av rasende syd-vietnamesere, som har krevd hevn for alle de FNL har myrdet også etter at våpenhvilen trådte i kraft. Det er akkurat som folk ikke forstår å verdsette de forskjellige kommunistiske «befrielse» vår verden til stadighet er velsignet med!

PROTEST MOT PRISER

I Danmark har man allerede fått merke virkningene av Danmarks inntreden i det europeiske fellesskap. Nylig marsjerte ca. 50 000 danske husmødre i fem danske byer for å vise sin misnøye med de nye og høye prisene på melk og melkeprodukter. Den melkestreik som ble iverksatt førte til enorme tap for forretningene, og enkelte steder ble det rapportert om de rene gibort priser på melken.

PROTEST MOT VEIER

Også i Sverige protesterer man. Her er det natur- og miljøvern-aktevister som er i aksjon. Det de protesterer imot er veibyggingen som truer med å ødelegge en mengde populære natur- og rekreasjonsområder. Det måtte et stort politioppbud og hunder til for å fjerne de mest iherdige av demonstrantene da man skulle legge vei gjennom et område man kaller «Fällan». Denne saken tapte aktivistene, men andre steder har man hatt mer hell i sin motstand mot asfalteringen av Sverige.

HITLER GÅR VIDERE

Siste nytt i den nye Hitler-feber er høytlesning fra hans bok «Mein Kampf». Og det tilfellet vi her skal berette om foregikk ikke hvor som helst, men fra Thalia-Teaterets studiescene i Hamburg. Det var 40-årsdagen for maktovertagelsen som ble «feiret» på denne måten. Ja, vi bruker bevisst anførselstegn, da hele forestillingen hadde form som en anti-Hitler-seanse. Ellers hadde man selvsagt ikke fått tillatelse til å benytte en ofentlig scene.

Som oppleser figurerte en østerriksk komiker og skuespiller. Hensikten med å

bruke en kjent komiker var naturligvis ved hjelp av hans mimikk og geberder å utlevere Hitler til latteren. Og skal vi tro vår kilde, så var eksperimentet vellykket så langt. Ja, så vellykket at man skal kjøre det reprise flere ganger. Et lite skår i gleden under premieren var det naturligvis at en av de tilstedeværende klappet på de gale stedene under opplesningen. Men det var en mann i 50-årene, skriver vår kilde overbærende.

Vi er imidlertid ikke det minste i tvil om at «Doffen» står for slike flau angrep. Bare det faktum at man verdiger ham så stor oppmerksomhet en menneskealder efter hans bortgang, er vel også et tegn på at den avdøde er sterkere enn de som ivrig skjender hans eftermæle.

RUSSISK RULETT

Når russerne har satt seg et mål, tar de alltid først to skritt fremover. Det som så skjer, er at de vestlige diplomatene kommer med heftige protester. Efter lange, omstendelige forhandlinger lykkes det så å bevege russerne til å ta ett skritt tilbake, noe som feires som en stor seier av det vestlige diplomati helt til russerne atter tar to skritt frem. På denne måten når allikevel russerne alltid sitt mål, skritt for skritt.

Den ungarske frihetsfører
Lajos Kossuth, 1848

INNSENDTE MANUSKRIPTER

Efter henstilling fra trykkeriet vil vi sterkt minne om at alt manuskript må være renskrevet med skrivemaskin og helst med dobbelt linjeavstand.

Red.

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:
Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—
Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo